

ဝန်ရင်း

Read on the move

မျှင်

ချစ်ခြင်းဖြင့်

အသတ်ရည်

အခန်း(၁)

Bakery ထဲဝင်၍ မုန့်ဗန်းအလွတ်လေးနဲ့ ညှပ်ကိုယူကာ ရှိုးကွေ့စိတ်ထဲမှာ ကြိုက်တဲ့ မုန့်ကို ရွေးနေမိသည်။ ဒါပေမဲ့ မုန့်တွေကို ကြည့်နေပြီး မြင်နေတာက မုန့်တွေမဟုတ်...

ကျွတ်.....

ဆောင်းထားသည့် ဦးထုပ်ရဲ့ လျှာထိုးက သူ့ဟာသူ ခေါင်းပေါ်မှာ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နေတာတောင် ဗန်းကိုင်ထားသည့် လက်ကို ပင့်၍ လျှာထိုး ရွဲ့စောင်းသွားအောင် တိုက်ပစ်လိုက်သေးသည်။

ဒီနေ့ ဘာလုပ်လို့ မှ အဆင်မပြေပါလား...

မင်းသမီး နွဲ့ပန်းချီကို အင်တာဗျူးဖို့ သေချာချိန်းထားသည်။

ကိုယ်က အထူးဂရုစိုက်ပြီး လာခဲ့ပေမယ့် သေချာပျက်၏။

လမ်းမှာ ကားတွေပိတ်နေလို့ နီးလည်း နီးနေပြီမို့လို့ ဖုန်းဆက်ပြီး တောင်းပန်လိုက်သေးသည်။

ဒါပေမဲ့.....

‘ခုတောင် ဆယ်မိနစ်ကျော်နေပြီ ကားကျပ်နေလို့ ထပ်နောက်ကျရင် အနည်းဆုံး မိနစ်နှစ်ဆယ်ကျော်သွားမှာ ကျွန်မ အဲလောက်အချိန်မပေးနိုင်ဘူး ဒေါ်ကောင်းကင်လင်း ... ဆောရီးပါ..’

‘ဒေါက် . .’

စားပွဲနံပါတ်တုံးလေးကို အသံမြည်အောင် ချလိုက်ပြီး ခုံမှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်ချလိုက်မိသည်။ ။

ဆောရီးပါတဲ့ . .

လူတစ်ယောက် ထမ်းပိုးပြေးလွှားလာရတဲ့ တာဝန်တွေ . . . ထမ်းပြီးပြန်လှည့်သွားရတဲ့ ဒီလူရင်ထဲက ဆုံးရှုံးသွားရတာတွေ .. အားလုံးကို ဆောရီးတစ်ခွန်းတည်းနဲ့ ပြန်လည်အေးချမ်းသွားစေနိုင်သလား။

ဒီမှာ ပူလောင်နေလိုက်တာမှ ပြစ်ရာတောင်မရှိ . .

မုန့်နဲ့ ကော်ဖီအေးကို ကောက်မော့ပစ်လိုက်သည်။ ။

အော် ! ... ဟိုမှာ ဘာလဲ ...

“အဟွတ် . . အဟွတ် ...”

ဆိုင်ထဲကနေ မှန်ချပ်ကို ထွင်းဖောက်၍ ဟိုဘက်လမ်းက ခြောက်ထပ်တိုက်ကြီးဆီ မျက်လုံးရောက်သွား၏။ လူတွေ စုံရုံးနေကြတာ ဘာလဲ . . .

“အဟွတ် . . အဟွတ် ...”

စားသောက်ရင်း အာရုံများကာ တဟွတ်ဟွတ် ချောင်းဆိုးနေတာကို ရင်ဘတ်ထုရင်း ထရပ်ကြည့်မိသည်။ ။

ဟုတ်ပြီ . . တိုက်ခေါင်မိုးပေါ်မှာ လူတစ်ယောက် . . . ဒီလူ ခုန်ချတော့မည်။

လမ်းပေါ်က မော့ကြည့်နေကြသည့် သိပ်မများ သေးသော လူအုပ်ကို အကဲခတ်လိုက်ခြင်း

ကျောပိုးအိတ်လေးကို ပခုံးပေါ် ဖြစ်သလို ပြန်ဆွဲချိတ်၍ မုန့်တစ်ခုကို နှစ်ကိုက်လောက် ကိုက်လိုက်သည်။ ။

ကော်ဖီအေးကို နှစ်ကျိုက်လောက် ထပ်မောပြီး ပြေးထွက်လာခဲ့၏။

မျက်လုံးက မရောက်ပေမယ့် ဆိုင်ထဲက လူတချို့ သူမကိုလှမ်းကြည့် နေကြတာ သိနေသည်။ ။

စပ်စုလိုက်တာလို့ ထင်ကြမှာ သေချာပါသည်။ ။ မစပ်စုလို့ မရတာက သူမက ဂျာနယ်သတင်းထောက်တစ်ယောက်.....

★

အခန်း(၂)

ဟိုမှာ ရိုက် ပါလား . . .

ရိုက် ကိုတွေ့လိုက်တာနှင့် စိတ်ကူးက တစ်မျိုးပြောင်းသွားသလို ရီ
ကော်ဒါကို ကိုင်ရင်း တိုက်ထဲပဲ ပြေးဝင်ခဲ့၏။

ပြေးထားစမ်း ကောင်း . .

တကယ် သေချင်တဲ့ လူက လမ်းပေါ်မှာ လူတွေများ ပြားလာသည်
အထိ စောင့်နေမှာ မဟုတ်ဘူး . . . ။ ဒီလူမှာ တစ်ခုခုပြောချင်တာရှိတ
ယ် . . . ။ အဲဒါကိုလည်း နင်ပဲသိရမှာ . . ပြေးထား . . ။

တိုက်ခန်းလေးတွေမို့ လှေကားအတိုင်း တစ်ဆစ်ပြီး တစ်ဆစ်ချိုး
ကွေ့တက်နေရတာ ခြောက်ထပ်ထိ နည်းတာမဟုတ် . . . ။

“အား”

“အမေ့ ရေ . . .”

“ဆောရီး ဆောရီးပါ မမ . . .”

လှေကားထိပ်ရောက်မှ တိုက်မိခိုက်မိတွေ ဖြစ်ကုန်သည် ။

ဆောရီးလုပ်နေရင်း ကိုယ့်စကားသံကို နားမလည်တော့မှ စကား
တောင် မပီသနိုင်အောင် မောနေပါလားလို့ ကိုယ့်ဘာသာသိသည် ။

ဒီလူ ခေါင်းမိုးပေါ်ထိ ဘယ်ကတက်သလဲ . . . ။

ရှေ့နောက် ပြေးလွှားရှာရင်း ဗျာများ နေကာ ပိတ်ထားတဲ့ တံခါးရှေ့ ကို ပြန်ရောက်တော့မှ သော့က ပွင့်လျက်သားဖြစ်နေတာကို သတိထား မိသွားသည်။ ။

“သေစမ်း ငါ့နှယ် . . . ”

သော့ကို လှုပ်သည် . . . ဘဲလ်ကိုလည်း နှိပ်ကြည့်သည်။ ။ အထဲက ဘာသံမှ မကြားသဖြင့် ကိုယ့်ဘာသာ ဖွင့်ဝင်လိုက်သည်။ ။ ဒီအချိန်မှ သာ သူမမှာ အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ရာ ကျရောက်ခဲ့လျှင် ကောင်းတို့ သေပြီ . . . ။

ဒါပေမဲ့ ကြောက်ရလန့်ရမှန်းလည်း မသိဘဲ အပေါ်ကိုတက်သွားသ ည့် ဟိုလူလမ်းကြောင်းကို ပြေးလွှားရှာ၍ သူမအတွက်တော့ ဒီနေ့ တိုက်ကြီးဖဝါးအောက် . . . ။

ဟိုမှာ . . .

ခေါင်းမိုးပေါ်မှာ အပန်းဖြေဆောင်ကို သေချာလုပ်ထားတာဖြစ်သည်။

။

ခုန်ချမလို ဟန်ပြင်နေသူက တိုက်မျက်နှာစာထပ် မြင့်ထားသည့် တံ တောင်လောက် အုတ်ဘောင်ပေါ်မှာ ခြေချဲ၍ မားမားကြီးရပ်နေသည်။ ။ ထို့ပြင် သူ့လက်ထဲမှာ ကြောင်လေးတစ်ကောင်ကို ပိုက်ထား၏။

“ဒီမှာ . . . ဒီမှာ ”

ကိုယ်ရောက်လာမှ ဖျပ်ခနဲ ခုန်ချသွားမှာ စိုးကာ အသံပေးရင်း ကော င်း အမြန်ဆုံး ပြေးသွားမိသည်။ ။

“ဒီမှာ . . . ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ခုန်ချမှာ လဲ . . . ဘယ်လို အဆင်မပြေတာ တွေရှိနေလို့ လဲ ဟင် . . . ဒီမှာ . . ရှင် ဒါလေးတော့ ဖြေပေးခဲ့ပါ . . . ”

ဒီလူ့ ခြေထောက်နားကို ရောက်နေကာမှ လူက ဖတ်ဖတ်မောနေသေးသည်။ ။ စကားပြောတော့လည်း သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်ပြီး အသေအော်နေရ၏။ အပေါ်မှာ လေကလည်း တိုက်နေသည် မို့ ရီကော်ဒါမှာ အသံဝင်မှာ စိုးကာ မြှောက်ထားရသည်။ ။

လက်တစ်ဖက်က သံတုတ်လို ဖြစ်နေမှာ သေချာနေပြီ . . . ။

“ဒီမှာ ရှင့် . . . ကျွန်မက တန်ခိုးဂျာနယ်က သတင်းထောက်ပါ . . .”

ကောင်း အများကြီး အော်ပြောနေကာမှ ပြန်ငဲ့ကြည့်သည်။ ။ မျက်နှာခပ်ပြားပြားနှင့် အသက်လေးဆယ်ဝန်းကျင်လောက် လူတစ်ယောက် . .

“ကျွန်မကို ရှင်ရင်ဖွင့်လို့ ရပါတယ် . . . ကျွန်မက ရှင့်ခံစားချက်တွေကို ဂျာနယ်ကတစ်ဆင့် တစ်နိုင်ငံလုံးသိအောင် ဖြန့်ပေးနိုင်တဲ့ သတင်းထောက်ပါ . . မသိစေချင်တာတွေကို ဖယ်ထားပေးပါမယ် . . . ရှင်ပြောပြချင်တာလေးလောက်ပဲ ပြောလို့ ရပါတယ် . . . လုပ်ပါရှင် . .”

သူမကို နောက်ထပ် ပြန်ငဲ့ကြည့်တော့ မျှော်လင့်ခြင်းက ဟု န်းခနဲခုန်ထ၏။ ကောင်းက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း တောင်းပန်ဖျောင်းဖျူမှုတွေ အဆက်မပြတ် ပို့လွှတ်နေ၍ . . .

“ကျွန်မ ရှင့်လိုလူမျိုးတွေ ကြုံခဲ့ဖူးပါတယ် . . . သူတို့ မှာ နစ်နာမှုတွေရှိတယ် . . ပေးဆပ်နေရတဲ့ မျိုသိပ်မှုတွေ . . ချစ်လို့ အမျက်ကြီးရတာတွေ အများကြီးပါပဲ . .”

အော်ပြောရင်း လည်ချောင်းနာလာတာကို တံတွေးမျို၍ ရှင်းနေရသေးသည်။ ။

“ပြောချင်တာက . . . ဒီလိုလုပ်ရဖို့ ဖြစ်လာတဲ့ အကြောင်းတွေကို

ပေးဆပ်နစ်နာမှုတွေပါပဲ . . .ဒီလိုလူတွေက လူကောင်းတွေပါရှင် . . .အရာရာကို ဆုံးရှုံးနေရတဲ့ လူစားမျိုးတွေပါ . . .ဒါတွေကို ရှင် ပြောမပြချင်ဘူးလား ဟင် . . .”

ထိုသူက မျက်မှောင်ကုတ် စဉ်းစားနေ၏။

“ပြန်ဆင်းခဲ့ပါရှင် . . . ရှင် ရင်ဖွင့်ချင်တယ်မို့လား . . . ကျွန်မတို့ စကားပြောလို့ ရပါတယ် . . . အဲဒီကြောင်လေးကို ကျွန်မကို အရင်ပေးလိုက်နော်”

“မပေးဘူး”

“အမလေး . . . မလှုပ်လိုက်နဲ့ . . . မလှုပ်လိုက်နဲ့ နော် . . ပြုတ်ကျသွားလိမ့်မယ် . . .”

“ငါ သေချင်လို့ . . .”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . အဲဒါတွေကို ရှင် ပြောချင်နေမှာ ပါ . . . ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုကြီး ပြန်ငုံကြည့်နေတော့ ရှင် မူးမိုက်ခြေချော်ပြီး ပြုတ်ကျသွားမှာပေါ့”

“သေချင်လို့ ပါဆို”

“မသေပါနဲ့ ဦး ရှင် . . . ကျွန်မကိုတော့ ရှင် သေချင်ရတဲ့ အကြောင်းလေး ပြောသွားခဲ့ပါ . . လူတစ်ယောက်လုံး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေစေချင်ရတာ အကြောင်းရင်းတော့ ရှိရမှာ ပေါ့ . . . ဘာဖြစ်လို့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် အသေခံရမှာ လဲ”

“ဟုတ်တယ် . . . ဒါပေမဲ့ ငါ့ချစ်သူလိုက်ရင် အားလုံးတွေ့ကြမှာ ပဲ”

“ရှင်အလောင်းကြီးပဲ တွေ့မှာ လေ . . ရှင် ဘာလို့ သေရတာလဲဆို တာတွေ . . . သူတို့ ထင်သလို ဝေဖန်ကြမှာ ပေါ့ ... ရှင် နစ်နာခဲ့တာတွေ ဘယ်သူက သိတော့မှာ လဲ . . . ”

“မင်းကို ပြောခဲ့မယ် ”

“ဟုတ်တယ် . . . ဟုတ်တယ်အဟွတ် . . အဟွတ်”

ချောင်းတွေဆိုးရင်း အသံလည်း မထွက်ချင်တော့ပေ . . .

“ပေး . . ပေး . . ကြောင်လေး ကျွန်မကိုပေး ”

ကြောင်ကို ကမ်းပေးဖော်ရလာသဖြင့် အောက်က မော့ကြည့်နေကြ သည့် လူတွေ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် လက်ညှိုးထိုးပြကာ တအံတဩတွေ ဖြစ်ကုန်ကြသည် ။

မှတ်ထား . . . အဲ့ဒါ ကောင်းကင်လင်း . . . ။

ဓာတ်ပုံတွေပါ ရိုက်ယူထားလိုက်ကာ ကြောင်လေးကို ဘေးမှာ ချ ပေးလိုက်၏။ ကြောင်ကလည်း သခင်မင်ပုံ ရ၏။ သူမ ခြေထောက်နား ကနေ ဘယ်ကိုမှ ထွက်မသွားသေး...။

“ရှင် ဆင်းခဲ့လေ ကျွန်မလက်ကို ကိုင်”

“မကိုင်ဘူး”

“ရှင် ပြုတ်ကျလိမ့်မယ် . . .အဟွတ် . . .အဟွတ်.”

“ပေး ”

ကောင်း လက်တစ်ဖက် ဆန့်မြှောက်ထားရင်း ချောင်းတွေဆိုးနေသဖြင့် သူမလက်ထဲက ရီကော်ဒါကို ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ယူ သွား၏။ ပြီးတော့ . . .

“အဟမ်း . . . အဟမ်း . . .”

ခြေထောက်ကို ပိုချလိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင်တော့မည့် လူဆိုတာ တိုက်ခေါင်မိုးပေါ်ကနေ ကြေညာတော့မလိုလို . . .။

“ငါ့ဘဝ ဆိုးပါတယ် . . .တော်တော်ကို ဆိုးတဲ့ ဘဝပါ . . ဆိုးတာမှတော်တော်ကြီး ဆိုးခဲ့တာပါ . . .”

“ဟုတ်တယ်လေ . . . ဆိုးတာတွေကို ရှင် ပြောပြလိုက်ပေါ့ . . ရှင်ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲ . . ရှင့်နာမည်ကရော ”

“ငါက မိုက်ကယ်လင်ကွန်း ပရီဇင်ဘရိတ်(ခ်)မှာ ငါမသေခဲ့ပေမယ့် ဖိုင်နယ်လ်ဒစ်စတီဇေးရှင်းလို ငါ ဒီနေ့ သေကို သေရတော့မှာ . . .”

နိုင်ငံခြား ဇာတ်လမ်းတွဲတွေ ရွတ်ပြနေတော့
ကောင်းစိတ်ဆင်းရဲသွား၏။

“ဒါကြောင့် . . . ငါခုန်ချတော့မယ်။ . . .”

“အာ . . မချနဲ့ . . မချလိုက်ပါနဲ့ . . ဖိုင်နယ်လ်ဒစ်စတီဇေးရှင်းမှာ လည်း အလှည့်ကျော်သွားရင် သေဘေးက လွတ်တယ်လေ . . ”

“ဟင် နင် သိတယ် . . ”

“သိတာပေါ့ . . ရှင့်အလှည့် ကျော်သွားပြီ . . . ပြန်ဆင်းခဲ့ပါ . . ”

“ မဟုတ်ဘူး ”

“ဟာ . . မလုပ်နဲ့ လေ . . ဦး . . အဲ . . မိုက်ကယ်လင်ကွန်း . . ခြေထောက်ကို နေရာပြင်မနေနဲ့ . . . မလုပ်နဲ့ . . ”

“လုပ်မယ် ငါက ပရီဇင်ဘရိတ်(ခ်) မှာ တည်းက သေရမှာ . . အခုတစ်ခါ ဘယ်လိုမှ မလွတ်နိုင်ဘူး . . ”

“ကဲပါရှင်... ကျွန်မ ရီကော်ဒါလေးတော့ ပြန်ပေးခဲ့ပါ...”

“အောက်ကျရင် ဆက်ပြောရဦးမှာ ကို...”

“အို... ကျွန်မ ရီကော်ဒါ ကွဲသွားမှာ ပေါ့... အဲဒီထဲမှာ အရေးကြီး တဲ့ အင်တာဗျူးတွေပါတယ်... ပေးပါ... ပြန်ပေးခဲ့ပါ...”

“မပေးဘူးဆိုမှ...”

ကောင်းက လှမ်းဆွဲတော့မလို လုပ်နေသဖြင့် မိုက်ကယ်လင်ကွန်းဆို သူက ရီကော်ဒါကို လက်လွှဲရှောင်လျှင်...

“အား...”

“အမလေး... သေပြီ...”

“ဘုန်း...”

တကယ်ကို ကျသွားပြီထင်ပေမယ့် ပြုတ်ကျသံက ကိုယ့်ခြေထောက် နားမှာ မို့ မှိတ်ပစ်လိုက်မိသည့် မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်လျှင်...

“ဟင်.....ရိုက်...”

“ဟုတ်တယ်... အား... သေပြီ... ကျောကွဲပြီ...”

ရိုက်သည် ကိုယ်လုံး ခပ်ဖိုင့်ဖိုင့်နှင့် မိုက်ကယ်လင်ကွန်းရဲ့ အောက်မှာ လူကောင်သေးသေး ပက်လက်လေးရှိနေကာ....

“ဆွဲထူလိုက်စမ်းပါ... ဒီလူ ဘာဖြစ်သွားတာလဲမသိဘူး...”

“သတိလစ်နေပြီ... နေဦး...”

ကောင်းက ပြေးတော့ ပြေးကပ်လာပေမယ့် လင်ကွန်းလက်ထဲက ရီ ကော်ဒါကို ကမန်းကတန်း ဖြုတ်ယူကာ ဘာဖြစ်သွားလဲ ပြူးပြကြည့်၏။

ပြီးတော့

“တော်ပါသေးရဲ့ . . . ငါ့ဟာလေး မကွဲလို့ ”

“တောက် . . . ကောင်းကင်လင်း . . ”

“ဘာတုံး . . . ”

“မင်း တော်တော်ဥစ္စာခြောက်ပါလား ”

“ဟယ် . . . ဆောရီး . . . ဆောရီးပါ ရိုက်ရယ် . . . ဖယ်ပေးမယ်နော်.

. ”

ရိုက်မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့ ညည်းညူနေလျက်

ကောင်းစုတ်မလေး . . . ဒါနဲ့ များ ကောင်းကင်လင်းတဲ့ . . .

ငရဲပွက်ပွက်ဆူလို့ ပေးခဲ့ပါလား . . . ။

★

အခန်း(၃)

ပေါကြောင်ကြောင် သေကြောင်းကြံစည်သူအား ခြောက်ထပ်တိုက် ပေါ်ကနေ သတင်းထောက် ကောင်းကင်လင်းက ကယ်တင်နိုင်ခဲ့ . . .

ခေါင်းစဉ်နဲ့ တကွပါလာသည့် ဓာတ်ပုံထဲမှာ လည်း ရိုက်ချက်က ကောင်းနေ၏။

“ဟား . . .ဟားဟားဟား . . .”

“ဘာရယ်တာလဲကိုကြီးက . . .”

“ဟားဟားဟားရယ်ချင်လို့ ပေါ့ ရိုက်ရာ မင်းမှာ နောက်စေ့မှာ ဘုတ်တယ် . . ကျောအောင့်လို့ အိပ်ရာထဲက မထနိုင် သေးဘူးပါလာတော့ ကောင်းကင်လင်းတဲ့ . . .ဟား . . .ဟားဟား . .”

တမင်စနောက်နေတာ မဟုတ်ဘဲ အားပါးတရကြီး ရယ်နေတော့ အမြင်ကပ်လာခဲ့။

“ကိုကြီး အသက်သုံးဆယ် ပြည့်နေကာမှ သွားပေါက်ချင်နေတာထင် တယ် . . .”

“ဟား . . .ဟား . . .ဟား”

ပြောလေ ရယ်လေနှင့် ကင်းက ရိုက်ရဲ့ ဘေးမှာ ထိုင်လိုက်၏။

“ငါလေ ခုမှ သွားပေါက်တာ မဟုတ်ဘူး . . . မင်းကမှ ကလေးလိုလို ပွေးလိုလိုနဲ့ . . . ”

“သတင်းထောက်လုပ်တာ ကလေးလိုလို . . . ပွေးလိုလိုလား . . . ကိုကြီးနော် . . . ကိုယ် ဝါသနာပါတာ ကိုယ်လုပ်ကြေးလို့ ပြောခဲ့ပြီးသား . . . ”

“အေးပါ . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ”

ရယ်နေတာကိုပဲ ရိုက်က မျက်စောင်းရွယ်နေမိကာ . . .

“ကျွန်တော်က အထဲကနေ ဆွဲချလိုက်တော့ လူတွေက ဘယ်မြင်မလဲ . . . သူကတော့ ပြောမနေနဲ့ . . . သတင်းသာရမယ်ဆိုရင် အဲဒီလူနဲ့ အတူလိုက် ခုန်ချရင်တောင် ခုန်ချဦးမှာ . . . ”

“ဟုတ်တယ်လေ . . . မင်းတို့ အလုပ်က စိုက်ထုတ်မှုတွေများ ပြီး ပြန်ရတာကျတော့ ဘာများ ပြစရာရှိလို့ လဲ . . . ”

“ရင်းနှီးစိုက်ထုတ်မှုတိုင်းပဲ အကျိုးအမြတ်တွေ တစ်လုံးတစ်ဝပြန်ရနေကြရင် ငွေရှိတဲ့ လူတိုင်း စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တွေချည်း လိုက်ဖြစ်နေကြမှာ ပေါ့ ကိုကြီးရ . . . လုပ်ငန်းသေးတာ ကြီးတာတွေလည်း ရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး . . . အားလုံး အပြိုင်အဆိုင်တွေ ကြီးပွားပြီးရင်း ကြီးပွားကုန်မှာ ပဲ . . . ”

“ဟုတ်တယ်လေ . . . ခုလည်း လူငယ်တွေ တော်တော်များများမှာ ဒီနေ့ခေတ် စီးပွားရေးအမြင်တွေ ရှိနေကြတာပဲ . . . အဲ . . . ငါ့ညီက လွဲရင်ပေါ့ . . . ”

ပြီးစစနှင့် မျက်နှာကိုကြည့်၍ ရိုက်ကတော့ ရှုံ့မဲ့နေ၏။ အမေမွေးပေးခဲ့တာ ညီအစ်ကိုလေး နှစ်ယောက်ပဲရှိသည် ။

ဝါသနာကျတော့ တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ

ပြီးတော့ ကင်းက ရိုက်ထက် ခုနစ်နှစ် ပိုကြီးသည် မို့ မိဘမဲ့လာကြ သည့် နောက်ပိုင်းမှာ ညီအစ်ကိုလိုတစ်မျိုး . . မိဘလိုတစ်မျိုး ဂရုစိုက် စောင့်ရှောက်၏။

ရိုက်ကို အလိုလိုက်ကာ ဝါသနာပါတာကို လုပ်ခွင့်ပြုထားပေမယ့် ခု လိုမျိုး ကြုံကြိုက်လာတိုင်း ကဲ့ရဲ့ လှောင်ပြောင်တတ်တာကတော့

“အေးပေါ့လေ . . . ငါ့ညီ မင်းသားဖြစ်ပြီနဲ့ . . ပြေးကြည့်လိုက် ကျော က်တုံးအကွယ်ကနေ ခေါင်းမြီးခြုံပြီး ဝေလေလေ အော်ပေးရတဲ့ နေရာမှာ နေရရှာတာ သိရတော့လည်း”

“ကိုကြီး နော် . . ကျွန်တော့်ကို . . .”

“ဟား . . . ဟားဟား”

ကင်းက ရယ်ပြန်ကာ နေရာမှ ပြန်ထရပ်၏။

“မင်းပဲ နဖူးကွဲ . . . ဒူးကွဲနဲ့ . . . ဂျာနယ်မှာ နာမည်ကျော်တော့ မင်း မှ မဟုတ်ဘဲကွဲ . . သူများ ပြောတာ ခံရပြီဆိုရင် ခံရစရာအကြောင်းဆို လို့ ပဲဆိုတာ တွေးပြီး ဖြေစမ်းပါ”

“ခံစရာလား . . ဒီကိစ္စကိုအခု ကျွန်တော်သွားရင် ရှင်းမှာ . . .”

ကိုယ်ပေါ်က စောင်ကို စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဖယ်ချ၍ အိပ်ရာပေါ်က စောင်းဖို့ ခါးနွဲ့ပြီး လှည့်လိုက်ကာမှ . . .

“အား”

“ညီ . . . ဟာဘယ်လိုဖြစ်တာတုံး . . .”

ပျာခနဲ စိတ်ပူသွားတာက စက္ကန့်ဝက်လောက် . .

အနားကပ်ပြီး တွဲထူပေးလာတော့ မျက်နှာက ရယ်ဟဟနှင့်

“ဘာလဲ . . . တိုက်ကိုပြေးပြီး ကောင်းကင်လင်းနဲ့ ခေါင်းချင်းပြေးတိုက်မလို့ လား . . .”

“တိုက်သင့်ရင် တိုက် . . အ . . . တိုက်ရမှာ ပဲ . . .”

“ဟား . . . ဟား ဟား . . . ဟား . . .”

“ကိုကြီး မရယ်ရင် မိန်းမရှာပေးမယ်ဗျာ . . . တိတ်တိတ်နေစမ်းပါ . . . အား . . . ကျွတ်ကျွတ် နာရတဲ့ ထဲ . . .”

“ခွေးသူခိုးလေး . . အစ်ကိုကို မိန်းမပေးစားဖို့ များ နှုတ်ပိတ်ချင် သတိရသလား”

“သိပ်မလိုချင်ဘူး ထင်တယ်”

“လိုချင်တာပေါ့ကွ . . . အလုပ်မသွားခင် အိပ်ရာကနိုးပြီး ဘရိတ်ဖက်စ် ပြင်ဆင်ပေးမယ့် ချောချောလှလှ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့လေး . . .”

“ပျင်းစရာကြီးဗျာ”

“အလုပ်က ပြန်လာရင်တော့ သနပ်ခါးရေကျဲလေး ပါးပေါ်မှာ ပြုံးပြီးပြက်ပြက်နဲ့ မြန်မာဆန်ဆန် ဖွံ့ဖွံ့ထွားထွား ဖြူဖြူနဲ့နဲ့”

“နောက်တစ်ယောက်လား”

“အင်း”

“နို့တယ်”

အဲဒီလိုနောက်နေပြီဆို လေးစားရကောင်းလည်း မသိကြ . . . ။

“ည အိပ်ရာဝင်ချိန် ဆိုရင်တော့ အရမ်းမြန်မာဆန်နေရင် သိပ်မမိုက်

ဘူးကွ . . . ”

“ဪ . . . ဒီအတွက်က နောက်တစ်ယောက် ”

“အေးလေ . . . အရမ်းရိုးလွန်းတော့ ညဝတ်အင်္ကျီတောင် မဝတ်ရဲတာ
တွေ ကြားဖူးတယ် . . . ပြီးတော့ . . . အဲ့ ။ ဟိုဟာ . . . ”

“ဘယ်ဟာလဲ . . . ”

“အဲ့ဒါလေ . . ဒါပါပဲကွာ ”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ”

“ဒီတစ်ခါ မင်း ရယ်တာနော် . . . ”

ရိုက် က အင်္ကျီလဲနေရင်း လှည့်မကြည့်ဘဲ ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်တယ် . . . ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ မိန်းမဆို မေမေ့ကို
တောင် လွမ်းဖို့ မေ့နေပြီ . . . ”

“မရဘူး . . . မင်းကိုတော့ ပေးကိုပေးစားတော့မှာ . . . ”

“ကိုကြီးပဲ အရင်ယူစမ်းပါ . . . ရှေ့ကားကို နောက်ကား ကျော်တက်
သွားရင် ကိုကြီးပဲ သိက္ခာကျမှာ . . . ”

“ကျပါစေကွာ . . . ဒီမှာ ”

ကင်းက ရိုက်ရဲ့ နောက်မှာ တိုးတိုးစကားပြောတော့မှာ လိုမှား အ
သာကပ်၍ . . .

“ရယ်စရာ မဟုတ်ဘူး . . တကယ် အတည် ”

“ဟမ် . . . ”

“ဟား . . . ဟား ဟား ”

လှည့်ကြည့်ပြီး အတည်လို့ မှတ်ရမှာ လား . . လိုက်ရောပြီး ရယ်ရသ
လား. . .။

ရိုက်က မျက်ခုံးကြီး တွန့်နေအောင် စိုက်ကြည့်လျက် . . .

“ကိုကြီး”

“ကိုကြီး လုပ်မနေနဲ့ အတည်ပြောတာ . . . ပိုပြီးတည်ဖို့ သေချာတာ
က ဒီလထဲမှာ ပဲ လေးလေးထွန်း လာလိမ့်မယ် . . . အဲဒါ မင်းရဲ့ မင်္ဂလာ
ကိစ္စအတွက် . .”

“ဟာ . . . ဘာမှ လည်း မက်ဆွေချ် ပို့မထားဘဲနဲ့ ရမလား . . . လေး
လေးထွန်းက ဘာဖြစ်တာလဲ .. သူနဲ့ ကျွန်တော်ခေါ်လို့ လား။”

“ရိုက်ရာ . . . မင်း မေးပုံက ပုခက်ထဲက ကလေးကျနေတာပဲ ”ခေါင်း
ကို နောက်စိကနေ ရိုက်ပစ်လိုက်ပြီး လှည့်ထွက်သွားသဖြင့် ရှေ့ကို စိုက်
ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“အဲဒါတွေကြောင့် မင်းကို လေးလေးထွန်းက စိတ်မချတာ ”

“ဘာဆိုလို့ လဲ .. အဲဒီ ပုခက်မှာ ကတည်းက မတည့်တာမို့ ကလေး
စကားပြောနေရတာသူပဲ မင်းတို့ ညီအစ်ကိုနဲ့ ဝေးဝေးနေတော့မ
ယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာ . . .”

“ဒါပေမဲ့ ငါတို့ အတွက် အလုပ်သမားလိုတာကအစ အက်ဗာဟီရ
အားလုံး ထောင့်စေ့အောင် လေးလေးထွန်းပဲ . . .”

“ဒါကတော့ . . .”

“ဘာကြောင့် ဖြစ်ဖြစ်လေ. . . မင်းပဲ အပြောမတတ်လို့
လေးလေးထွန်း ဒေါက်နီသွားတာ . . .မင်းကလမ်းတွေ့တာတောင်

မခေါ်ပေးမယ့် လေးလေးထွန်းက ကင်းကင်းနေခဲ့လို့ လား . . . ”

“မခေါ်ချင်လို့ မခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး .. ဒီလိုအရေးအခင်း လုပ်လာမှာ စိုးလို့ ကင်းကင်းနေခဲ့တာ . . . ”

“လုပ်မနေနဲ့ ကင်းလို့ မရဘူး . . . မင်းရဲ့ အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်တော့လည်း ဆူဦးမှာ ပဲ . . . ညီနော် . . . ကိုကြီး ပြောထားမယ် . . . အခု ကလေးမဟုတ်တော့ဘူး . . . လေးလေးထွန်းကို မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်း ပြန်ပြောတာ . . . အပြုအမူတွေနဲ့ ဆန္ဒပြတာ ဘာမှ မလုပ်မိစေနဲ့ . . . ငယ်တုန်းက ပြဿနာမရှိပေမယ့် ခုဆို ကိုကြီး ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး ”

တစ်ခုခု ဆွဲဆောင်ဖို့ ရှိပြီဆို ကိုကြီးတို့ က ပြောတာဆိုတာတွေက ထိုအကန့်တွေနဲ့ ဖြစ်သွားတတ်၏။

“ကိုကြီးတို့ ညီအစ်ကိုမှာ မိဘဘိုးဘွားရဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေနဲ့ ပြည့်စုံတယ်ဆိုပေမယ့် ပညာတွေ မစုံကြသေးဘဲ မိဘမဲ့ခဲ့ရတာ . . . လေးလေးထွန်းရဲ့ ထိန်းကျောင်းပဲ့ပြင်မှုတွေသာ မရှိခဲ့ရင် ကိုကြီးတို့ လူဆိုးလူရမ်းကားလေးတွေ ဖြစ်သွားနိုင်သလို . . . ပျက်စီးတစ်ခုခုနဲ့ လည်း ဘဝပြောင်းနိုင်တာပဲ . . . ”

“ကျွန်တော် သိပါတယ် ကိုကြီးရာ . . လေးလေးထွန်း စည်းကမ်းအရမ်းတင်းလွန်းလို့ ငယ်ငယ်က ခံအော် ခံပြောလုပ်ခဲ့တာပါ . . မုန်းလို့ မှ မဟုတ်တာ ဒါပေမဲ့ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ကိစ္စကြီးက လွယ်လွယ်လေးပါ ”

“မလွယ်လို့ သူ့ကိုယ်တိုင်လာရမှာ လေ . . မင်းတောင် လူငယ်ဖြစ်ပြီး ကင်းကင်းနေသေးတာ . . လေးလေးထွန်းကလည်း သူ့စီးပွားနဲ့ သူ့အခြေအနေ နေနိုင်တဲ့ သူပဲ . . လူကြီးက ပိုတောင်ကင်းလို့ ရသေးတယ် . . . အခု ငါတို့ အပူက သူ့အပူလို သဘောထားပြီး လာရမှာ . . ”

“ဘယ်သူတွေက ပူနေလို့ လဲ . . .ကိုကြီးက ဘာတွေပူပြလိုက်လို့

”

“မပြပါဘူး ငါမပူချင်လို့ တောင် မင်း ကင်မရာတစ်လုံးနဲ့ ဖက်ဖက်မောတဲ့ အလုပ် လုပ်နေတာကို မကြိုက်ဘဲနဲ့ ကြိုက်နေတာ ”

“ပါ လာပြီ ”

“ပါတယ် လေးလေးထွန်း လာလည်း ပါလာဦးမှာ ပဲ . . .သည်းခံနေဖို့ သာ စဉ်းစားထား ”

“အတင်းအကျပ်ကြီး ဆိုရင်တော့ ”

“ညီနော် ”

အခန်းပြင်ထွက်သွားပြီးမှ ကင်းက ပြန်လှည့်ပြီး သတိပေးသေးသည် ။ ပြီးတော့ ပြန်လှည့် လာပြီး ရိုက် ဘောင်းဘီလဲဖို့ ခက်ခဲတာကို ဝင်ကူပေးရင်း

“မင်း ကလေးလေး မဟုတ်တော့ဘူး ”

“ဟာ!ဘာလဲ ”

“ကလေးမဆန်ဖို့ သတိပေးတာ . . . ”

ပြောပုံက ရယ်ချင်ပက်ကျိ မျက်နှာနှင့်

“ပြောရရင်မကောင်းဘူးကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း . . . ”

“ကဲ သွားပါတော့ ကိုကြီးရာ . . . ”

မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီလာသည့် ရိုက်မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး--သွားတွေ ပေါ်အောင် ရယ်၏။

“ဆင်ခြင်ဖို့ ပြောမလို့ ကွ . . . ပြောတာဆိုတာ ဒေါသထွက်လို့ လွှတ်ခနဲ အော်ချင်တာ . . .”

“လာလုပ်မနေပါနဲ့ . . . သံပရာသီး တစ်ဖက်တစ်ခြမ်း ထည့်ကိုထားတဲ့ မျက်နှာကြီးနဲ့ . . .”

“ဟုတ်တယ် . . . မင်းကို ကြည့်ပြီး သဘောပေါက်နေလို့ . . .”

“ကိုကြီး . . .”

“ဘာတုံးကွာ . . . ကိုယ့်ဘာသာလည်း အဆင်မပြေဘဲနဲ့ . . ပေး ခါးပတ် . . .”

“ရတယ် . . . ကိုကြီး ထွက်သွားပေးရင်ရပြီ . . .”

“ဖြစ်တတ်ပါတယ် . . . လူတွေက အကြောင်းသိ ဓာတ်သိဆိုရင် ပေါင်းရမှာ ကြောက်ကြတယ် . . .”

အထွက်မှာ ပြောသွားသေးသည်။

ကျောက အောင့် . . . ခါးက နာနှင့် အဆင်မပြေပေမယ့် ရယ်လိုက်သည်။

ကိုကြီးဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ခုချိန်ထိ လူကို ထိပ်ပုတ်ခေါင်းပုတ် စချင်နေတုန်း . . .

အဲဒါကို ကလေးဆန်တော့ရော ဘယ်သူ့အပြစ်လဲ . . .။

အခန်း(၄)

“ဘယ်သူ့အပြစ်မှ မဟုတ်ဘူး . . . ညည်းအပြစ် . . .”

“သမီးအပြစ်”

မိုးမြေ မျက်လုံးလေး ဝိုင်းသွား၏။

“ဟုတ်တယ်လေ . . . ညည်းတို့ ညီအစ်နှစ်ယောက် အမြဲအတူတူရှိနေကြတာပဲ . . ဒီကောင်မလေး သူ့ကိုယ်သူ အယ်ဒီတာ ဆိုပြီး သတင်းထောက်လုပ်နေတဲ့ အထိ ညည်း ဘာမှ မသိခဲ့တာ ပြန် တွေးကြည့် ”

“အဘွားကလည်း သတင်းထောက်ဆိုတာ သိပေမယ့် သမီးမြင်ဖူး တာက နာမည်ကြီးပုဂ္ဂိုလ်တွေ . . မင်းသား မင်းသမီးတွေကို လိုက်ပြီး အင်တာဗျူးတာလောက်ပဲ သိတာကို . . .”

“ဟဲ့. . . အခု ဂျာနယ်ခေတ်ရောက်ပြီလေ . . သတင်းတွေကို သတင်း စာထဲမှာ မရှာကြတော့ဘူး . . တီဗွီသတင်းစောင့်ကြည့်တဲ့ ကာလလည်း မရှိတော့ဘူး . . ခေတ်လူငယ်ဖြစ်ပြီး ဘယ်မှာ သွားအိပ်ပျော်နေလဲဟင် . . အောင်မယ်လေးနော် . . ငါအသက်ခုနစ်ဆယ် အဘွားကြီး ဂျာနယ်ကြော်ငြာ ဝင်နေရတယ်လို့”

ဒေါ်မြသစ် စိတ်ပျက်လက်ပျက်၊ ညည်းညူနေသဖြင့် ခပ်တွဲတွဲနားမှ စိန်နားကပ်ကြီးက တဖျပ်ဖျပ် လွဲခါနေ၏။ ဘီးဆံထုံးမြင့်မြင့်ကြီးမှာ စို

က်ဘီးနဲ့ စိန်ဆံထိုးနဲ့ အမြဲရှိနေတတ်ကာ ရှေးခေတ်က သူကြွယ်တွေလို
ရင်ဖုံးအင်္ကျီပွပွ ... လက်ရှည် လက်ဖျားကျယ် ပွပွကြီးနှင့်

“ခက်တယ် ... ခက်တယ်...”

ကိုင်ထားသည့် ရှူဘူးကို နှာခေါင်းထဲ ဝင်မတက် တွေ့ရှူရင်း ...

“မိန်းကလေး မွေးထားပြီး ယောက်ျားလေးလို ချိုးစုံအောင်
ဆော့ခိုင်းလာခဲ့မှ တော့ သင်းကို ငါတို့ က ဘယ်လိုဆုံးမရတော့မှာလဲ .
.. သေသွားတဲ့ လူတွေကိုပဲ မြေကြီးထဲက ပြန်ဆွဲထုတ်ပြီး ခေါင်းခေါက်
ချင်တော့တယ် ...”

“မီးသဂြိုဟ်စက်ထဲက ပြာပဲထွက်လာတာ ဘွားရဲ့ .. ခေါင်းဘယ်လို
လုပ် ခေါက်မလဲ ...”

“ဪ ... ဒါတော့ ပူရှာသား ...”

မိုးမြေ ဇက်လေး ပြန်ပုသွားသည် ။ ကိုယ့်ဘက် ပြန်လှည့် လာပြီဆို
တာကိုလည်း သိလိုက်ကာ

“သေတဲ့ လူတွေကို ခေါင်းခေါက်လို့ မရတော့ ... ရှိတဲ့ လူကိုပဲ ခေါက်
ရမှာ ပေါ့အေ... အဲဒီတော့ ညည်း မကောင်းခဲ့တဲ့ ညည်းအပြစ်ကို ဝန်
ခံပြီလား ...”

“အဘွားရယ် ... ညီမလေးက အခုနာမည်တောင် ပိုကြီးနေပြီ ...
ဘာမှ လည်း ဖြစ်တာမဟုတ် ..”

“ဘာ! ဘာပြောတယ် မြမိုးမြေ”

ကနုတ်ပန်းပွင့်တွေနှင့် ကျွန်းဆက်တီကြီးပေါ်မှာ ဒေါ်မြသစ် ဆက်ခနဲ
ကိုယ်ကြီးမတ်သွားကာ ...

“ညည်းကြည့်စမ်းပါဦး . . . အဲဒီဂျာနယ်မှာ . . .”

ယူတော့မကြည့်ဖြစ်ပေမယ့် ဖြန့်လျက်သားရှိသေးသည့် ဂျာနယ်ဆီ
မိုးမြေ မျက်လုံးရောက်သွားသည်။ ။

“ခြောက်ထပ်တိုက်ခေါင်မိုးပေါ်ကို ရောက်သွားပြီး အရူးကိုသွားက
ယ်တယ်တဲ့ . . .”

“သွားကယ်တာ မဟုတ်ပါဘူးဘွားရယ် . . .”

ပြောရင်းဆိုရင်း ကောင်းက အိပ်ရာထကာစ မှုန်အစ်အစ်မျက်နှာ
လေးနှင့် ပန်းသီးကို ဒီအတိုင်းကိုက်စားရင်း ရောက်လာသည်။ ။ ပြီးတော့
မိုးမြေရဲ့ ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး . . .

“ဒီတိုင်းပဲ သတင်းထူးရအောင် ပြေးတက်သွားတာပါ . . . ပြီးတော့
ဘွားကလည်း ခြောက်ထပ်တိုက်ဖြစ်ဖြစ် . . အထပ်ခြောက်ဆယ်ဖြစ်ဖြစ်
ဘယ်ပေါ်တက်တက် တက်လို့ ရတာပဲလေ . . . သရဲခိုတို့ . . မလွယ်ပေါက်
တို့ ဆိုတာရှိတာပဲ . . .”

“ဪ . . . ဒါဆို ညည်းလေးက အပေါက်ကြိုအပေါက်ကြားက တွ
ယ်တက်သွားတာပေါ့ . . . ကြည့်စမ်း . . စကားထဲက ဇာတိပြနေပြီ . . .”

“ဘွားရယ် . . . ကုပ်တွယ်တက်ရအောင် ကောင်းက စပိုက်ဒါမန်းမှ မ
ဟုတ်တာ . . လှေကားကပဲတက်တာပါ။”

“အေးလေ . . အပေါ်ရောက်အောင်တက်သွားတော့ရော . . အပေါ်မှ
က ရူးနေတဲ့ ယောက်ျား . . .”

“ဘွားကလည်း . . . အစကနေ ပြန်ရှင်းပြရမလိုဖြစ်နေပြီ . . . အခုဘာ
မှ မဟုတ်တော့ဘူး . . . ပြီးသွားပြီလေ . . သူလည်း မသေဘူး . . ကောင်း
လည်း နာမည်ကောင်းရတယ် . . .”

ကိုယ်ကယ်လိုက်နိုင်တာ မဟုတ်မှန်းတော့ မပြောပြနိုင်ပါ...။

မျက်လုံးထဲမှာ မိုက်ကယ်လင်ကွန်းဆိုသည့် အရူးအောက်မှာ ပက်လက်ကြီးပိပြားကာ ရှုံ့မဲ့နေသော ရိုက်ရဲ့ မျက်နှာကို မြင်ယောင်သွားမိသည်။ မိုက်ကယ်ကို ဆွဲချကယ်လိုက်တာက သူ...။

လူတွေသိကြတာက ကိုယ်....

“အဟွန်း...”

“အံ့မယ်...သူကပြုံးလို့...”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးဘွားရဲ့... ဟိုအရူးပြောတာတွေကို ပြန်တွေးမိလို့ပါ...”

“အေး...အားရအောင်တွေးထား... ညည်းလေးကို ယောက်ျားပေးစားမှ ပဲ စိတ်အေးရတော့မှာ...”

“ဟင်...ဘွား ဘယ်လို...”

ကောင်း လန့်သွားသည်။ မမမိုးကိုကြည့်လိုက်တော့လည်း သူမလည်း ခုမှ သိရတာကို ရှင်းမပြဘဲ သိသာနေသော မျက်လုံးတွေက ပြူးပြဲအဖြေပေးနေကြ၏။

တစ်ခုခုအံ့ဩထူးဆန်းပြီဆို မျက်လုံးနဲ့ နှုတ်ခမ်းက တစ်ကြောတည်း ပြူးပြဲသွားတတ်တာ မမမိုးရဲ့ ငယ်ကျင့်တစ်ခုလိုဖြစ်သည်။

သူမ ဖုံးဖိဟန်ဆောင်ထားနိုင်ခြင်းတွေက မျက်လုံးတွေပြူးနေလို့လားတော့ မဆိုနိုင်...။

“ဘာတွေဖြစ်သွားကြတာလဲ...နှစ်ယောက်စလုံး...”

“အဘွားက . . .”

“ပြော . . ဘာဖြစ်လဲ . . ”

မိုးမြေ မရဲတရဲနှင့် မျက်တောင်လေး တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ရင်း . . .

“သမီးကိုကျော်ပြီး . . ညီမလေးကို . . .”

“ကျော်ရခွရတာက . . ညည်းကို ကျုပ်က စိတ်ပူစရာမလိုဘူးလေ . . ကောင်းကင်လင်းကိုပဲ မနိုင်တာ . . ”

“ဪ . . . ”

ခေါင်းလေးညိတ်ကာ “စိတ်ပူစရာမလိုအောင် နေမိတဲ့ ငါ့အပြစ်”လို့ တီးတိုးရေရွတ်ရှာ၏။

“ဘာလဲ . . . ညည်းက ယောက်ျားလိုချင်နေတာလား . . . ”

“ဘွားကလည်း ဘယ်လိုကြီးမေးမှန်းလည်း မသိဘူး ”

တည့်တည့်မေးလိုက်တော့ မိုးမြေ ခေါင်းလေးကုတ်ရင်း ရှုံ့မဲ့နေ၏။
ဆံပင်ပုံက ဖြောင့်ထားကြသည့် ဒီခေတ်စတိုင်လ်ပါ . . . ဒါပေမဲ့ သွက်သွက်လျင်လျင်ပုံမျိုး မဟုတ်မှန်း မိုးမြေရဲ့ ပုံစံကိုက သိသာနေတာ ဖြစ်၏။

လန့်သွားပြီဆို ပြူးသွားသည့် မျက်လုံးက တော်တော်နဲ့ နေရာပြန်မကျတတ်ဘဲ . . အံ့ဩဖွယ် ကြုံရကြားရပြီ ဆိုရင်တော့ ငေးမောနေပါလိမ့်မည် တမေ့တမော . . . ။

ဒီမိန်းကလေး ခုချိန်ထိ အိမ်ထောင်မပြောနဲ့ ချစ်သူတောင် မရှိခဲ့ရှာတာ ရိုးသားလို့ စိတ်ချမ်းသာခဲ့ရပေမယ့် . . .

“ငါက နောက်ကားကျော်ခိုင်းရတာ ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ ကိုယ်ပါ . . . ညည်းကလည်း အိမ်ထောင်ပြုချင်နေပြီ ဆိုရင်တော့ ”

“မဟုတ်ပါဘူး ဘွားရယ်ဟို . . . အိမ်ထောင်ပြုချင်လို့ ဆိုတာကြီး က ရှက်စရာကြီး . . .”

“ရှက်ရအောင် . . . ဒီအိမ်ထဲမှာ ဘယ်သူစိမ်းမှ မရှိပါဘူးအေ . . ဘယ်သူမဆို အရွယ်လွန်တော့မယ်ဆိုရင် အထီးကျန်မှာ ကိုကြောက်လာကြတာပဲ . . . ဒါပေမဲ့ ညည်းက ကောင်းရဲ့ အစ်မပေမယ့် ခုမှ အသက်အစိတ်ပဲရှိသေးတာ ငယ်ပါသေးတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ကောင်းအိမ်ထောင်ကျသွားရင် သမီးက အရွယ်လွန်အပျို ဟိုင်းကြီး အလိုလိုဖြစ်သွားမှာ ပေါ့ . . .”

“မမမိုးကလည်း မဆိုင်တာတွေပြောနေပြန်ပြီ . . အဲ့ဒါကို မမမိုးက ပူရမှာ မဟုတ်ဘူး . . အကြီးကိုထားပြီး အငယ်မကို လက်ထပ်ပေးလိုက်ရတယ်ဆိုတည်းက ဒီကောင်မလေး ဘယ်လောက်ဆိုးလဲလို့ လူတိုင်း တွေးပြီ . . .”

“မှန်တာပေါ့ . . .”

ဒေါ်မြသစ်က အဝီအပြင်ထောက်ခံ၏။

“ဒါဆို ဘွားက ကောင်းကို သူများ အထင်သေးခံရမှာ သိသိနဲ့ စီစဉ်မှာ ပေါ့ဟုတ်လား . . .”

“အထင်မြင်သေးခံရအောင် ဖြစ်တာက ဘယ်သူမပြု မိမိမူပဲ ကောင်း . . . ငါစီစဉ်ပေးရဖို့ ဖြစ်လာတာလည်း ဒါကြောင့် ပဲဆိုတာ မှန်ရာကိုဆို... နာလိုခံခက် အမျက်မထွက်နဲ့ ပေါ့ . . .”

“ဘွား . . တကယ်ချည်းလား . . .”

“နောက်ပြောင်ရအောင် ကျုပ်က ညည်းတို့ နဲ့ အိုးပုတ်ချိုးရုပ် ထိုင်က စားတဲ့ အရွယ်လား . . .”

“မဟုတ်သေးပါဘူး . . . ခုပြောတာက ဘွားရဲ့ စိတ်ကူးပဲရှိသေးတာ ပါ . . . ဘယ်တုန်းကမှ ဖြင့် မပြောခဲ့ဘူးပဲနဲ့ ”

“မပြောခဲ့ဖူးပေမယ့် မိန်းကလေးတွေမွေးထားတည်းက ညည်းတို့ အရွယ်မရောက်ခင်ကနေ အိမ်ထောင်ရေးပလန်ကို ခင်းထားခဲ့တာလေ . . . အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ က လက်ဖျစ်တစ်ခတ်တောင် မကြာပါဘူး . . . ”

ပြောရင်းနဲ့ နေရာမှ ထကာ ခုံခုံညားညားကြီး ထွက်ခွာသွားတော့ ပြောစရာရှိတာတွေလည်း မပြောဖြစ်တော့ပါ။

“ဘွားတို့ က တကယ်ပဲ . . . ပြောကိုမပြောချင်တော့ဘူး . . . ”

“မပြောနဲ့ တော့ပေါ့ . . . အဲ့ဒါနင့်ကြောင့် ပဲ . . . ”

“မမမိုးနော် . . . ”

“ဟုတ်တယ်လေ . . . ခုတော့ နင်ယောက်ျားယူလိုက်တာနဲ့ ငါက ဂေါ်မစွဲ အပျိုဟိုင်းကြီးရာထူး အော်တိုမစ်တစ်ရသွားပြီ . . . ”

“မမမိုး စွံချင်ရင် မမမိုးနဲ့ ကောင်း လွဲပေးမယ်လေ . . . ”

“အံ့မာ . . . ငါက ယောက်ျားလိုချင်လွန်းလို့ ပြောနေတယ်မှတ်လို့ လား . . . ”

အားပါးတရ လက်သီးလက်မောင်းတန်းမလို ပြင်နေပြီးမှ မိုးမြေ မျက်နှာလေးညှိုးသွားသည် ။ ပြီးမှ . . .

“အပျိုကြီး အခေါ်ခံရမှာ တော့ ကြောက်တာပေါ့ . . . အပျိုဟိုင်းကြီး ဆိုရင်သွားပြီ ”

ညီအစ်မနှစ်ယောက် စိတ်ညစ်ခြင်းကိုယ်စီနှင့် . . .

